

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Szerző: _____

Cím: **A II. kerület története
– őskortól napjainkig**

Forrás: _____

Lobogó

(Hely)

1961. dec. 20.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Idő

"1961"

Személy

Helyszám

708

Keleti Károly 4. 22.

Nem vagyok, de voltam
II. kerületi lakos.
Sokszor megtettem azt az utat, amely a Budapesti Történeti Múzeum és a Hazafias Népfront fent idézet című kiállításának színhelyére: Keleti Károly utca 22. alá elvezetett. Az utat ismertem, de mint rájöttem, a kerületet nem eléggé. Különbösen nem olyan figyelmetlenül utaztam volna be azt a rövidke utat. Mert a kiállításon láttam alapján tudom, lett volna mire gondolnom bőven.

Még a hídon dübörgött a villamos, amikor elrövedeztem a Bem tér irányába, de bizony eszembe sem jutott, hogy azon a helyen római harcosok őrizték hajdanán az átkelőhelyet...

A Fő utca felől két csinos lány libegett ki a Mártírok útjára. Eszrevettem őket, de még menyinyire! Ijedten körül is néztem: vajon nem hangosan fogalmaztam-e meg véleményemet? Mint a nimfák! A szó felmerült bennem, de hogy ennek is köze lehetne a kerület történetéhez? Pedig lehetne. Mada fürdőskultusza nem a török időkben kezdődött. Épp a Fő utcában, a mai

Királyfürdő mellett tártak fel rómaiakori fürdőemlékeket. S a rómaiak tudatában a gyógyforrásokat a nimfák személyesítették meg. Nekik áldoztak oltáraitokon a sikeres gyógyulásért.

S amikor leszálltam a villamosról, ott kigyózott előttem fel az út a Rózsadombra. A dombra, amely a középkorban még kálvária volt, s ahol később eltemették a török beiktasi rend főnökét, Gül-babát, a „Rózsák atyját”. Az ő emléke őrzi el innen a középkori kálváriát.

Kálvária... No, igen, az azért maradt itt elég. Sok mindenről eszembe kellett volna jutni ennek is. Mártírok útja... A megállóhoz odalátszott az egykori katonai börtön épülete. Ma az is ahhoz a hatalmas üzemhez tartozik, amelyek termékei világszerte elősegítik a fény terjedését, az emberi munka megkönnyítését, az alkotást.

Alkotás... A Mártírok útja és a Keleti Károly utca sarkán ott emelkedik a két hatalmas, modern épület, dísz a városrészenek. Itt állt a hétmeletes Regent-ház. A patkányként menekülő fasiszták az épület szomszédságában löszerraktárt robbantottak. A ház helyén húszezer köbméter törmelék maradt, alatta több száz halott.

Aztán fenn a kiállításon betűzgettem a sorokat, amelyeket közvetlenül halála előtt kapott cellája falára egy mártír, abban az oda közeli, egykori katonai börtönben: „Emléül egy velem érző testvéremnek. Egy halálraítelt forradalmártól, ki az elvéért és a nép javáért halt meg. Büszkén halok meg. 1919. XII. 17.” És rajta kívül is hány és hány hős élete omlott romba, hogy Budán is a dolgozóknak épülhessenek az új lakóházak, a modern üzemek, a könyvtárak és

az iskolák s a gyerekek boldogan hancúrozhassanak Medgyessy Ferenc Mackós kútja körül.

Néhány forgács a II. kerület történetéből. „Oldalak” vagy még inkább azoknak is csak a töredékei. Dehát a cím az őskort emlegeti és napjainkat. S hol van az őskor, mert hisz Róma nem számít annak. Nos, miután minden télre beköszönt a tavasz, s ismét eljön majd a kirándulások ideje is, adnék egy jó tanácsot a barangolóknak, hogy gazdagabb legyen felfedező útjuk. Ha a Remete-barlang környékén járnak, gondoljanak majd egy percre a középkor emberére is, aki nyolctízezer évvel ezelőtt már szerszámaikat készítette azon a tájon. S ha hazafelé véletlenül a Távközlési Kutatóintézet mellett vezetne el az útjuk, gondoljanak az Ember által megtett útra is. Biztos vagyok benne, hogy nem fáradtak, hanem erősebbek lesznek ettől a gondolattól, mint ahogy én is erősebbnek érzem magam, amióta közelebről megismerkedtem – e kiállítás jóvoltából – a haza egy kis darabkájával.

Juhász Róbert